

Miquel Gil, redactor de la *Revista de Girona*

JOSEP CLARA

LA IMATGE MÉS PRECISA QUE GUARDO d'en Miquel Gil és la que el vincula a la Diputació de Girona com a funcionari de la corporació. L'accés d'en Miquel a aquesta feina, però, va ser força tardà en la seva trajectòria vital: no s'enregistrà fins a l'abril de 1961, quan tenia prop de quaranta-set anys. Val a dir, també, que havia tingut un precedent fugaç a la comissaria delegada de la Generalitat –del juny de 1938 al febrer de 1939–, després que la fàbrica de galetes Plaja, on treballava, restés parada pels efectes de la guerra civil.

Miquel Gil entrà a la Diputació en qualitat d'auxiliar administratiu, contractat per a l'administració de la llar infantil. L'octubre de 1964 fou encarregat interinament del *Boletín Oficial de la Província*, i l'any següent obtingué la plaça en propietat. L'any 1969 s'encarregà accidentalment del negociat d'Educació, esports i turisme, i el 1971 va ser nomenat responsable del gabinet de premsa. De fet, en Miquel Gil era periodista, amb carnet aconseguit per la via de l'experiència al diari local, i pertanyia a la redacció de *Los Sitios*. La feina de la Diputació era, doncs, una mena d'activitat més del món periodístic.

Si la Diputació editava, a més a més, una revista trimestral, era d'una lògica elemental que hi estigués també involucrat. El seu nom apareix com a redactor de la *Revista de Girona* coincidint amb l'entrada a la casa l'any 1961. Tanmateix les col·laboracions havien començat abans. El primer treball que en Miquel

Gil hi publicà data del 1958 (número 5) i és una enquesta sobre el futur museu dels setges de Girona.

Durant un grapat d'anys, la tasca d'en Miquel Gil a la revista es concretà, de manera eficaç, en l'aportació d'informació oficial –de la qual són un exemple les seccions que omplia sota el títol de «La província en marcha» o simplement «La província» i en els comentaris sobre altres temes d'actualitat, singularment els que glossaven la vida artística de les comarques o l'obra d'un autor. Com a redactor en cap, d'altra banda, hagué de vetllar més de prop la publicació i planificar-ne la composició dels números.

Si seguim la revista, Miquel Gil figura com a redactor en cap del 1970 al 1984, data de la seva jubilació. Però si considerem cabalment que el director era el diputat ponent de Cultura i, en algun cas, fins i tot el mateix president de la Diputació, és innegable que la feina requeria damunt la seva responsabilitat. A ell devem, doncs, que la publicació no s'extingís en moments d'abandó o d'inèrcia institucional, i que s'elaboresin determinats números monogràfics molt sol·licitats, dels quals el dedicat a Salvador Dalí és intrombable.

La revista va canviar l'estructura oficialista a partir del 1976, sota les directrius de Joan Tarrés, diputat de Cultura. Aleshores van desaparèixer les pàgines vinculades a la política conjuntural i es dissenyaren unes seccions més de caire acadèmic. Miquel Gil no va tenir dificultats per continuar les glosses sobre les exposicions i els artistes locals. Tampoc no va topiar amb problemes d'adaptació quan el 1985 s'estrenà l'etapa actual, en la qual pogué oferir una sèrie que acostava el lector a la realitat museística de les contrades.

És evident que va sentir la revista com una part de la seva vida. Jubilant oficialment de la casa editora, va continuar visitant-la com a membre del consell de redacció i, malgrat les entrebancades que hagué de patir en determinats moments, finalment va veure el seu nom en un dels Quaderns que patrocina la mateixa revista. Ens acompanyà fins a la fi dels dies, llargs com la seva figura, i no deixà mai de fer suggerències i de donar testimoniatge de les seves amistats i coneixences: en Pla, en Dalí, el món dels artistes, la ràdio, l'esport, els periodistes...